

Ještě ve svaté době vánoční rozesíláme první Vzkazatelnu v kalendářním roce 2022. Je to rok, kdy Obec křesťanů oslaví sté výročí svého založení, a začíná nadějně, protože v této Vzkazatelně nemusíme odříkat nebo měnit nic z toho, co jsme Vám přislíbili v Oznamovateli. Přejeme Vám i sobě, aby to tak už zůstalo — a aby ten začínající rok byl naplněn dobrými zprávami a Božím požehnáním. Vaši faráři

VÁNOCE A EPIFANIE

Mezi čtenáři Vzkazatelny se asi sotva najde někdo, kdo by nevěděl, že Vánoce — svátky Božího příchodu na zem — trvají dvanáct dní, od půlnoci mezi Štědrým večerem a Božím hodem vánočním až do večera tříkrálového, tedy do noci z 5. na 6. ledna. Bezprostředně po Vánocích pak přichází Epifanie — svátek Boží přítomnosti na zemi.

Slovo „epifanie“ znamená „zjevení“, „objevení“, „projevení“. Ve starověku se jím původně označovala návštěva, kterou božský panovník poctil některé z poddaných měst. Aby tento pocit božské návštěvy uvedli na pravou míru, začali křesťané slavit — o několik století dříve než Vánoce — svátek Epifanie, jímž připomínali sobě i zvěstovali světu, že je jen jeden král, jemuž náleží božská úcta, že svou návštěvou nepoctil jen jedno město, nýbrž celý pozemský svět, a že jeho návštěva trvá, dokud bude trvat toto lidské pokolení.

Někteří křesťané slaví Epifanii pouze jediný den, tedy 6. ledna, jiní připojují k tomuto dnu tu kratší, tu delší sváteční období. V Obci křesťanů slavíme dobu Epifanie celé čtyři neděle, v nichž zaznívají při obřadech ony perikopy evangelia, které vyprávějí o tom, jak se v pozemském člověku — v tesaři Ježíši z Nazareta, který se vydal do světa, aby lidem zvěstoval království Boží — projevoval božský Kristus.

O tom všem by samozřejmě šlo napsat mnohem víc, ale do Vzkazatelny by se to už nevešlo. Proto zájemce odkážeme na Okruh a střed 2019/4 „Bůh se zjevil“, v němž toho o Epifanii najdete více než padesát stran.

• • • • • kázání na cestu • • • • •

V prapočátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha, a Slovo bylo Bůh. Ono bylo v prapočátku u Boha. Všechno skrze ně povstalo, a bez něho nepovstalo nic, co povstalo. V něm byl život, a život byl světlem lidí, a světlo v temnotách svítí, a temnoty je nepojaly.

Povstal člověk, poslán byl od Boha, jeho jméno bylo Jan. Přišel jako svědek, aby o Světle svědčil, aby všichni skrze něho uvěřili. Sám nebyl ono Světlo, ale měl o Světle svědčit. Pravé Světlo, jež osvětluje každého člověka, již přicházelo na svět.

Na světě byl, a svět povstal skrze něho, a svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a jeho vlastní ho nepřijali. Kteří ho však přijali, těm dal pravomoc stát se Božími dětmi — těm, kdo věří v jeho jméno, kdo nejsou zrozeni z krve ani z tělesného pudu, ani z mužské vůle, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi plné milosti a pravdy a uzřeli jsme jeho zářné zjevení, slavné zjevení co Jednorozeného z Otce.

Jan svědčil o něm hlasně volaje: On je ten, o němž jsem pravil: po mně přichází, však povstal přede mnou, neboť je prvnější než já. Neb z jeho milosti jsme my všichni obdrželi milost nad milost; neboť byli dán zákon skrze Mojžíše, milost a pravda povstaly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy nespatřil; jednorozený Bůh, jenž v lůně Otce jest — On ukázal cestu k Jeho zření. (Jan 1,1–18)

Milí přátelé!

Když zavoláme a uslyšíme ozvěnu, uslyšíme, jak se z dálky ozývá zpátky náš vlastní hlas jak ten náš vlastní hlas postupně slábne a nakonec se rozplyne. Jak jiné to ale je, když zavoláme a uslyšíme, jak z dálky někdo jiný volá v odpověď! Slyšíme volání, které je sice způsobeno naším voláním, ale které je samo nové, má své vlastní bytí. Poznáme, že tam v dálce někdo je, někdo, kdo naše slovo uslyšel, přijal, a nyní odpovídá.

Uprostřed vánoční doby začíná nový světský rok a od oltáře zaznívá Prolog Janova Evangelia, který vypráví o počátku světa. Slyšíme o Slově, jak v prapočátku bylo u Boha, bylo Bůh, jak pak skrze tohle Slovo všechno na světě povstalo a jak potom tohle Slovo sestoupilo jako člověk do vlastního stvoření, mezi lidi, kteří se stávají Božími dětmi, pokud ho přijímají.

Při našich vánočních bohoslužbách během všech dvanácti svatých dnů slyšíme o Slově, které se stalo tělem, abychom božské poznali viditelně, a naučili se tak milovat neviditelné. Tím, že božské poznáme ve viditelném světě a skrze toto poznání se naučíme ho milovat i mimo hmotný svět, se v nás probouzí hlas, kterým se zapojíme do velkého chvalozpěvu Božích dětí.

Bůh své Slovo vyslovil do temnot a chladu nebytí. Slovo postupně temnoty proniklo, a svět se postupně rozehrál, rozzářil, rozezněl a oživil, až nakonec povstal onen pozemský svět, ve kterém nyní žijeme.

A tady v pozemském světě máme nyní poznat Krista v člověku Ježíši, máme poznat a zamilovat si Stvořitele v pozemském těle. Tím, že ho poznáme a naučíme se ho milovat, budeme ho moci také skutečně přijmout.

Tím, že Slovo uslyšíme a přijmeme, probudí se v nás k životu naše vlastní slovo. To, co z nás pak zaznívá do světa, není už pouhou pomíjivou ozvěnou, ale něco, co má své nové, samostatné bytí. Naše slovo se tak stává odpovědí, která se z pozemského světa pozvedá skrze všechny ty Slovem oživené, rozeznělé, rozzářené, rozehráté andělské sféry k Bohu. A on tuto naši odpověď slyší a ví, že z jeho Slova, zasetého do temnoty, povstal někdo, kdo se doopravdy může zvat jeho dítětem.

Ano, budiž tak.

Virve Eigo, prosloveno 1. ledna 2022 v Praze